

„Боже милий, трѣбва да е много скучно да бжде нѣкой водна роза“, каза ларвата и погледна нагоре къмъ листата.

„Ти само брѣтвишъ“, отговори водната роза. „Да бждешъ водна роза е най-хубавото нѣщо въ свѣта.“

„Кой както иска, нека тѣй мисли“, каза ларвата. „А пъкъ азъ нито за мигъ не ще се поколебая, ако бихъ могла да се измъкна отъ водата и захвъркамъ изъ въздуха като голѣма хубава либела“.

„Наистина, това би било приятно“, каза водната роза, „но още по-приятно е да си лежа тихо надъ водата, да мечтая и поглѣщамъ слѣнчеви лъчи, и отвреме навреме да ме люлѣятъ вълнитѣ“.

Ларвата помълча малко и помисли. Следъ това извика: „Жадувамъ за нѣщо по-високо и се стремя къмъ него. Ако зависи отъ мене, бихъ желала да стана либела. Тогавъ ще си хвъркамъ надъ потока съ голѣми криле, ще цѣлувамъ твоитѣ бѣли цвѣтове, ще кацамъ да почивамъ на твоитѣ листа и пакъ ще отлитамъ“.

„Ти искашъ да идешъ много нависоко“, отвърна водната роза, „а това е глупаво. Повече цена има за човѣка врабчето, когато е въ ржката му, отколкото гълъбътъ, кацналъ на стрѣхата. Затова, задоволи се и съ това, каквато си сега. Бихъ си позволила да те запитамъ, какъ ще постъпишъ, за да станешъ либела? Виждашъ ми се, че не си за либела. Май, като че ли ще е потрѣбно малко повече да порастешъ и да се поразхубавѣешъ; а то, каквато си сива и грозна, не ти прилича да станешъ либела“.

„Това е и моето нещастие“, отговори ларвата обезкуражена. „Сама не зная, какъ ще стане, но все